

Még globálisabb a pénzügyi háttérhatalom

A patrióta erők az egyedüli lehetséges ellenpontot jelentik a globális tőke tevékenységével szemben.

Olyan korszakot élünk, amelyben számos hagyományos norma felborult. Talán kissé erőteljes fogalmazással, de azt mondhatjuk, bizonyos nemzetközi szervezetek sóhivatallá változtak.

A világ erői, erőközpontjai fűtyülnek a normákra, amelyeket a korábbi időben mérvadónak tartottak.

Nem akarom idealizálni a múltat. Akkor voltak ugyan nemzetközi szervezetek, intézmények, amelyek a saját köreikben kötelezőek voltak; de ki kívánná vissza például a Varsói Szerződést, amely még az 1990-es összeomlást megelőző évben is támadó háborúra készült a Nyugat ellen? S azt se állítom, hogy a nemzetközi szervezetek annak idején különösebben hatékonyak lettek voltak. Az ENSZ közgyűlési határozatai nem kötelezőek; a Biztonsági Tanácsban meg az ellenérdekű nagyhatalmak blokkolják az egyébként ott kötelező erővel bíró döntést. Hiába fordult Magyarország a világ népeihez a szovjet agresszor ellen 1956-ban: az ENSZ nem segített rajtunk. Ahogy később is oly sokszor tehetetlennek bizonyult a helyi, regionális konfliktusok megoldásában.

Mégis, a hetvenes évek leszerelési tárgyalásaiban az ENSZ fontos szerepet játszott. Igaz, bár a mértékadó szerződések (a SALT I és a SALT II) kétoldalú tárgyalások eredményeként születtek, de keretadó, támogató- és nyomásgyakorló szerepet töltött be. Emlékezetes például Alva Myrdal svéd politikus asszony tevékenysége, aki az ENSZ keretében működő leszerelési tárgyalások során e fórumok egyik meghatározó szereplője volt, és ezért Nobel-békedíjat is kapott.

A világ akkoriban az elfogadott nemzetközi játékszabályok alapján működött. Ha az ENSZ valamit nem tudott végrehajtani, az az adott szabályok következménye volt – mindenekelőtt a Biztonsági Tanácsban főszerepet játszó nagyhatalmak érdekkellentétei következtében –, de nem a szabályok semmibe vételén alapult.

Most azonban szinte figyelembe sem veszik a nemzetközi szervezetek tiltakozását. De hát milyen tiltakozásról is lehetne szó: a közgyűlés határozatai nem kötelező jellegűek.

A Biztonsági Tanácsban meg hol az orosz, hol az amerikai fél vétőzza meg a közös álláspontot. Vagyis a nemzetközi jog kikényszerítésére gyakorlatilag nincs mód.

Példa a közelmúltból (idézet a Védett Társadalom Alapítvány információs oldalának június 16-i írásából): „Mind az Irán elleni izraeli támadás, mind az Egyesült Államok Irán elleni támadása illegális volt a nemzetközi jog szerint. De mint a 21. században Nyugat-Ázsia és Észak-Afrika országai elleni korábbi katonai támadások esetében, amelyek megsértették a nemzetközi jogot, ezeknek a jogsértéseknek nem voltak jelentős jogi következményei. És nem is lesznek.”

Akkor hát milyen szabályok szerint működik jelenkorunk? Mert nyilván azért van benne rendszer. Úgy tűnik,

a nemzetközi folyamatokban a mélyállam szabályai érvényesülnek. Vannak hatalmas méretű, nemzetek feletti gazdasági hatalommal bíró konglomerátumok, amelyek arra is képesek, hogy a nemzetállamok vezetésére olyan embereket segítsenek hatalomra, akik az ő igényeiknek megfelelnek. Ezek a vezető erők alakítják közvetetten a nemzeti törvényhozásokat.

Megfelelő törvényi környezetet teremtenek, a globális tőke érdekét szolgálva. Ha megnézzük az Európai Unió vezetőinek előéletét, látni fogjuk, hogy politikusi karrierjük előtt valamelyik nagy hatalmú bankcsoport munkatársai voltak – Macron is, Merz is. Ott szocializálódtak. Ezeket az eszméket és érdekeket képviselik.

Vagyis a nemzetállamok hatalma olykor szinte csak homlokzat; a valódi folyamatokat mozgató – lényegében gazdasági – erők a háttérben maradnak, onnan irányítanak.

Ennek a háttérhatalomnak a központja a londoni pénzvilág; ez ma már gyakran elhangzik. Ugyanakkor nem túl régi fejlemény, hogy

napjainkra összekapcsolódott az ó- és az újvilág pénzügyi hálózata. 2012-ben az amerikai Rockefeller-érdekeltségek összeolvadtak a Rothschild-ház érdekeltségeivel.

A Financial Times egy 2012. évi cikke szerint a RIT Capital Partners (korábban Rothschild Investment Trust), egy nagy brit befektetési alap, 37 százalékot vásárolt meg a Rockefeller Financial Servicesben, amely a Rockefeller & Co. pénzügyi tanácsadó cég anyavállalata. A Rothschild-féle RIT Capital Partners az ügylet révén egyik legnagyobb külső partnerré vált a Rockefeller-cégben. Az egyesülés mindkét partnernek jelentett előnyöket. A Rothschild dinasztia történelmileg Európában volt erős, de az amerikai vagyonkezelési piacon kevésbé volt jelen. A Rockefeller név viszont még mindig rendkívüli márkavértékkel bír, Amerikában különösen. A Rothschild-csoporttal való szövetség révén a Rockefellerek elérhetik a globális (főleg európai és ázsiai) piacokat. Hozzáférhetnek így új tőkékhez, piacokhoz, befektetési lehetőségekhez. Még globálisabb lett a pénzügyi háttérhatalom.

Azok a civil erők, amelyek patriótaként nemzetállamuk szerepének erősítésére törekszenek, s azon keresztül a nemzetközi világ alakítására képesek lehetnek, az egyedüli lehetséges ellenpontot jelentik e mindenható központ tevékenységével szemben.

Megérdemlik hát a polgárok minden támogatását. Hacsak nem akarunk a globális tőke gondolkodás nélküli rabszolgáivá válni.

A szerző közgazdász, professor emerita